

DE POSTRIJDER

DER PROVINCE LIMBURG.

Abonnement

4 francs per jaar. Een blad afzonderlijk 15 centimes.

Men schrijft in te Tongeren bij M. COLLEE, uitgever en eigenaar van dit blad.

De Postrijder verschijnt 's dinsdags, 's dondersdags en 's zaterdags.

Alle toezendingen van brieven, geld of aankondigingen moeten franco gedaan worden aan den uitgever, groote Markt, n° 37-39, te Tongeren.

TONGEREN, DEN 12 JULI.

Het pensioen der katholieke onderwijzers.

Onder de leden van het onderwijzend personeel der katholieke scholen zijn er menigvuldige, die om reden van conscientie in 1879 hun ontslag als gemeenteonderwijzer gegeven hebben, en hierdoor van hun recht tot pensioen zijn beroofd geworden.

De achtbare heer Jacobs, minister van binnenlandsche zaken en van openbaar onderwijs, heeft in een omzendbrief van den 28 juni j.l. duidelijk laten verstaan, dat de katholieke oudnormalisten de studiebeurzen, welke hun door het liberaal ministerie teruggevraagd werden, niet zouden te betalen hebben; en de reden hiervan is, dat wijl de wet van 1879 de normalisten in de onmogelijkheid gesteld heeft om hunne verbintenisnate komen zonder aan hun geweten te kort te doen, het verdrag, onder de wet van 1842 met het Staatsbestuur aangeaan, als vervallen moet beschouwd worden.

Trouwens, hetzelfde grondbeginsel leidt tot het onmiddellijk gevolg, dat ook de onderwijzers, die uit gewetensplicht het officieel onderwijs verlaten hebben, het recht op pensioen, dat hun deswege ontomwen werd, thans terugbekomen voor die jaren ten minste welke zij in het officieel onderwijs hebben doorgebracht.

Reeds verscheidene malen werden er verzoekschriften in dien zin aan de Kamers ingediend en door katholieke afgevaardigden krachtig ondersteund, doch telkens ook werden zij door het gouvernement afgewezen. Wat kon men anders verwachten van een bestuur, dat niets dan partijhaat en wraaklust ademde?

Thans, echter, schijnt het oogenblik voor de belanghebbenden gekomen om hun billijke vraag te vernieuwen, en wij hebben de innige overtuiging dat hun recht wedervaren zal.

De oplossing die ons als de redematigste voorkomt, is deze:

1. De afgetreden onderwijzers, die voor de wet van 1879 aan de pensioensake deel namen, en thans nog als onderwijzer werkzaam zijn, kunnen hunne vroegere dienstjaren in het openbaar onderwijs doorrekenen. Het is hun tevens gegund de jaren te tellen van 1880 tot 1884 in het vrij onderwijs doorgebracht, mitsde aanvullende stortingen te doen voor deze vijf jaren, naar beloop hunner jaarwedge van het jaar 1879.

2. Degenen die den oordertom van vijftien jaar bereikt hebben, kunnen hun pensioen bekomen, en zijn tevens bevoegd om hetzelve te volledigen, door de aanvullende stortingen voor 1880-1884 te doen.

3. Degenen die niet meer tot het onderwijs behoren en niet voornemens zijn er in weder te keeren, zullen de terugbetaling bekomen van de helft der gestorte sommen.

Dezelfde maatregelen zullen genomen worden voor de inspecteurs van het lager onderwijs, in 1879 van hun ambt ontzet of om reden van conscientie afgetreden.

Katholiek Schoolblad.

Klezingen van den 8 juli.

Men schrijft uit Brussel, 8 juli, 's avonds:

M. Nothomb zegde zoo even in de conservatieve associatie: « den 10 juni was een schoone dageraad, den 8 juli is een prachtige zonneshijn. »

De uitmuntende spreker had gelijk. Het vonnis vandaag door het kiezerskorps uitgesproken, is de schitterende, prachtige bekrachtiging van dit van 10 juni. Er is eene enkele vlek op die « zon » de kiezing van Brussel. Maar hoe wordt dit niet vergolden! En hoe verschrikkelijk is de neerlaag niet door onze tegenstrevers in het binnenland geleden!

De arme liberalen, hun nieuwe ramp zal hun zelf den troost niet laten om te zeggen, dat het de « dweepachtige en verbeestte Vlamingen » zijn die hen veroordeelen! Ook de Walen keeren hen den rug toe. Soignies verstoet hen, Ath verstoet hen, Nyvel verstoet hen, Verviers verstoet hen, en zij worden bedreigd tot in het arrondissement Doornik, die fortiers welke M. Bara voor onneembaar aanzag.

Aangezien wij overwinnaars zijnde, het recht hebben op 't slagveld te kamperen, laat ons een weinig de verschillende gevolgen nagaan van die heuglijke worsteling en de bedenkingen tot welke zij leent.

Het Senaat die door het nieuw ministerie ontbonden werd, bestond uit 69 leden: 57 liberalen en 32 katholieken. Eene verplaatsing van 5 stemmen was voldoende om de meerderheid te veranderen.

De katholieken waren in 't bezit van 52 niet bewiste zetels; zij van hunne zijde bevochten de alfredende liberalen, uitgenomen in 4 arrondissementen; dit maakt dat zij 28 zetels van hunne tegenstrevers betwisten, terwijl dezen er slechts 5 bestreden.

Eit de worsteling overal zoo krachtig aangegaan tegen de liberale dwingelandij, ontstaat vandaag de volgende toestand:

De Senaat telt thans 42 katholieken en 17 liberalen. Er moet overgegaan worden tot tien halloetingen, (Brussel 8, Doornik 1, Nyvel 1.)

Na in de veronderstelling — iets wat niet waarschijnlijk is — dat de liberalen die 10 zetels winnen, zoo dit hun noch slechts eene minderheid kunnen geven van 27 stemmen, tegenover eene meerderheid van 42 stemmen.

54 stemmen meerderheid in de Kamer, 17 stemmen meerderheid in den Senaat, ziedaar welkdanig de toestand is van het ministerie, zelfs in de veronderstelling dat al de halloetingen in 't voordeel der liberalen zouden uitvallen.

Dergelijke meerderheid heeft nooit bestaan. Wat moet M. Frere zich vernederd gevoeld hebben, wanneer hij aldus opvolgentlijk en met zoo veel plechtigheid zijne verachtelijke politiek heeft zien schandvleken door het gansche land.

Gansch de provincie Antwerpen ontsnapt aan het liberalisme. Hetzelfde dient gezegd te worden van West-Vlaanderen waar het nog slechts te Oostende heeft durven worstelen. En daar werd het vandaag geklopt met 21 stemmen, terwijl het den 10 juni slechts met 15 stemmen schipbreuk leed.

Dank aan de prachtige overwinning der dappere katholieken van Gent, leit de provincie Oost-Vlaanderen geen enkel liberalen Senateur meer. De toestand is dezelfde in Limburg en in de provincie Namen (met uitzondering van Philippeville, waar M. de Labbeville niet bestreden werd door de katholieken).

In Brabant durven de liberalen niet meer opkomen te Leuven, waar zij den 10 juni geklopt werden met eene meerderheid van 1100 stemmen. Te Brussel en te Nyvel loopt hun toestand het grootste gevaar.

In Henegouwen hebben de katholieken hunne bres gemaakt. De gelukkige uitslagen van Ath, Soignies en Doornik beloven veel. Ook de provincie Luik is aangedaan, dank aan de meerderheid van 150 stemmen door de katholieke kandidaten te Verviers bekomen. In Luxemburg hebben de liberalen slechts M. Crabbe te Arlon kunnen doen kiezen. Maar zal de liberale drukpers na dezen kandidaat ondersteund te hebben, nu nog durven spreken, zooals zij het deed, van de « zaak-Langrand »?

waarmede) gevulde zakken, beurtelings 't onderwerp van leerleerle vermoedens waar omtrent zich deze geheimzinnige persoon in het minst niet scheen te bekommeren.

Hij had eene dochter, die Fanchette heette, een lief meisje van 20 jaren, bedeesd, teroggehouden en bescheiden in voorkomen en kleeding. Zij was altijd bezig met het verveerdigen van tullwerk, waarin zij, naar men zegde, zeer bedreven was. Zij ging niet anders uit, dan wanneer zij haar werk te huis bracht, of in de buurt hare kleine inkoopers voor het huishouden deed. Bij zoodanige gelegenheid was zij zachtrinnig en vriendelijk jegens iedereen. Vroeg echter eene alle vrijpostige groentevrouw of winkler naar hetgeen haar vader deed, of naar iets anders, dat hare familie betrof, dan loosde het meisje eenen zucht, sloeg hare oogen neder, pakte het gekochte bijeen, en verwijderde zich met een wel beleefd, maar toch niet de nieuwsgierigheid bevredigend antwoord.

Hierop had men eene menigte vertellingen gebouwd. Zoo fluisterde men elkander toe, dat de oude Robert, of de man met den kalen frak, zou als men hem noemde, een woekerar was, die in deze leelijke woning de wijk had genomen, om zoo min mogelijk uit te geven, en de ontzaglijke schatten, die hij vroeger had bijeengeschraapt, onaangeroerd te laten. Men had hem van miljoenen, van een ontzagkelijk uitzet voor zijne dochter hooren spreken. Anderen deden opmerken, dat men den ganschen nacht licht in het bendendhuis bemerkte, onafgebroken het gedruis van een smids-fornis hoorde, en men begon reeds van valsche munsterij te fluisteren. Anderen maakten uit deze berichten zeer eenvoudig de gevolgtrekking, dat de oude goudsmid voorsomigigen zijner beroepsgeenooten arbeide, hetgeen des te waarschijnlijker was, daar men hem dikwijls de rijkste juwelierswinkels der hoofdstad zag ingaan of uitkomen.

Wat Fanchette betrof, zoo had de nederige wijze, waarop zij voor den dag kwam, haar tegen

Nevens de schitterende uitslagen van Verviers, Gent, Soignies, Ath, Nyvel, Doornik ik spreek niet van Antwerpen, aangezien de liberalen zich niet hebben durven tooneen, is de uitslag te Brussel eene vlek.

Twee zaken hebben aan de lijst der Nationalen Independenten schade gedaan: te veel vertrouwen, men was zeker van de overwinning; er waren te veel, veel te veel onthoudingen. Verder de leugens en lasteringen der liberalen, elken dag en op alle wijzen herhaald, met eene ongeflooflijke stommigheid en niettegenstaande de nadrukkelijke logenstraffingen, hebben een aantal personen misleid. De Ecole is gisteren zelfs zoo ver gegaan dat zij zegde, dat het belgisch gouvernement geenen enkelen voorzorgsmaatregel genomen had tegen de cholera! De « belasting op het brood » werd insgelijks op schandelijke wijze geexploiteerd.

Van morgen af nogtans gaan de Independenten weer aan 't werk en zij hopen meer dan ooit te zullen overwinnen. De openbare meening is met hen; in gansch het land openbaart zich eene terugwerking, welke door den verblindste der liberalen niet kan geloohend worden.

TE BRUSSEL.

Heel het personeel der politie, de gendarmen en de pompiaars waren gisteren te beginnen van 3 ure namiddag gekonsigneerd.

De avond is zeer kalm geweest, het regende en men zag minder volk in de straten dan op gewone dagen.

TE CHARLEROI.

Men moet te Charleroi nog al dapper gevochten hebben. Volgens eene depeche zijn er zeventien personen aangehouden.

Het Journal de Bruxelles van dezen middag meldt dat er indertijd op verscheidene plaatsen aldaar droevige feiten hebben plaats gehad.

Weerlooze personen zijn op de schandlijkste wijze mishandeld. Nabij den Katholieke Kring werd een kiezer zeer erg aan het hoofd gekwetst. De politie heeft met den blanken sabel het volk op verscheidene plaatsen moeten uiteen drijven.

In den Katholieken Kring werden al de ruiten verbrijzeld, alsook nog in verschillende andere herbergen.

Te Marchienne en te Monceau-sur-Sambre werden ook ruiten verbrijzeld.

TE LUIK.

Men meldt nog uit Luik: In al de straten der stad en op de openbare plaatsen, verdroog zich eene aanzienlijke menigte. Eenige groepen liberalen en katholieken doorliepen zingend de stad.

Op de Place du Théâtre werden verscheidene aanhoudingen gedaan.

Een jongeling heeft men eene zijner oogen uitgeslagen.

Rond 9 uren hebben de gendarmen het volk verdreven dat voor het lokaal der Association liberale stond. Men vreesde nog voor erge feiten.

TE VERVIERS.

Noit heeft men eene grootere en algemeener vreugde alhier gezien dan verleden dinsdag.

Voor het lokaal van den Katholieken Kring stonden met duizenden en duizenden menschen. Men juichte zoalng tot dat de nieuw gekozen senateurs, MM. de Biolley en Simonis verplicht waren in het balkon te verschijnen en het volk te groeten.

ieder geklap moeten beveiligen. Haar kleedje was altijd hoogst eenvoudig en van het goedkoopste katoen; zij droeg slechts eigenge-maakte mitsjes van geringe waarde; zij was onberispelijk in gedrag en woorden. Nochtans fluisterde men elkaander toe, dat men nu en dan een knip jongman met zwarte snorbaarden en gele handschoenen om het huis zag zwerfen; en hieruit maakte men weinig liefderlijke toepassing voor het arme kind.

Wat er intusschen van het geklap der vrouwen uit de buurt ook wezen mocht, de goudsmid en zijne dochter waren op een kouden en stillen winteravond in de binnenkamer van de armzalige woning vereenigd. Ik neem dit vertrek armzalig, maar niet naakt; want het was met eene ontzaglijke menigte gemerke flesschen, smeltkroezen en kristallisatien van allerlei soort verspreid. In eenen heuk brandde op een klein fornis een helder en vroolijk vuur, dat meer licht over al deze voorwerpen verspreide dan de dwalende sneerkaars, die men, bij gebrek aan een kandelelaar, op eene gebroekene flesch gestoken had. Te midden dezer wanorde bemerkte men intusschen geen enkel werking of enige werkzaamheid, waaruit men zou hebben kunnen besluiten, dat de oude goudwerker zijn beroep voortzette; en beschouwde men den mageren, bleeken, aamborstigen ouden Robert, wiens lange ruggegraat — welke nog bovendien van den kalen zwarten frak beroofd was, die haar gewoonlijk bedekte — zich van tijd tot tijd over den haar bakte, dan zou men hem veel eerder voor een der geleerde alchimisten der middeleeuwen hebben gehouden, wier namen op 's uitgaan, en die hun geheele leven aan het opsporen van den steen der wijzen plachten toe te wijden, dan voor een eerlijk handwerksman der negentiende eeuw, die zich met het verveerdigen van armbanden voor de modedames van de Chaussée d'Antin bezig hielt.

Men zong de Brabançonne.

Toen M. Simonis zegde: « Het is de terugkeer van 1830 dien gij begroot » ging onder het volk eene langdurige en gestruffige toemijning op.

Vervolgens werden de nieuw gekozen door al het volk tot aan hunne woning vergezeld. Op geheel den doortocht hoorde men niets dan hurras!

Tijdens de nacht werden, zoo als wij overigens reeds donderdag meldde, door de liberalen ernstige onlusten verwekt. Verscheidene herbergen werden vernield. Men wierp met steenen naar de gendarmen en politieagenten.

Het Cafe des Neuf Provinces is letterlijk vernield.

TE HOEL.

's Morgens van de kiezing hadden de liberalen alhier een kavalkade ingericht. Zij bestond uit eenige drankkards — een blauw geschilderd paard waarop een kerel gezeten was, die op de elken digste wijze « den vooruitgang » verbeelde; een rijtuig behangen met plakkaarten, en een rood geschilderde ezels, die de katholieken moest verblijden.

Naar het schijnt zou in den loop van den dag een twist hebben plaats gehad, tusschen den gekozen liberalen senateur M. de Lhonnou en den hoofdredacteur van den Courrier. Van woorden tot de eerste overgegaan zijn tot daden en den achtbaren redacteur geslagen hebben. De zaak zal er met mij blijven.

Stads- & provincienieuws.

De kiezers van Tongeren zullen goed doen van heden eens het gezinblad en de liberale circulaire te herlezen welke men hun ter gelegenheid onzer laatste gemeente kiezingen heeft toegestuurd.

De liberale vernekers hielden daarin staande dat de kiezingen voor het Senaat, die den 8 juli moesten plaats hebben, het katholieke ministerie zouden ontverre werpen en de liberalen terug aan het roer brengen. Wie dus iets te vragen had, moest zich maar lijn met de liberalen houden want deze alleen konden u alle voordeelen aan de hand doen.

Wij hadden schoon zegen en herhalen dat dit niets anders was dan een kiesbedrog, men ging maar voort met te verzekeren dat het katholieke ministerie den 8 juli ging overhoop geworpen worden en vervangen door MM. Frere-Orban, Bara, Rolin en C^o.

Men ziet vandaag wie gelijk had. De kiezingen van den 8 juli hebben aan de katholieken eene verpletterende meerderheid in het Senaat gegeven, zoo dat zijn bestaan voor menige jaren verzekerd is.

Toen de kiezing op handen was, zelden zij dat de katholieke gemeenteraad het athenon van Tongeren gurg afbraken en dat er besloten was eenen steenweg te maken van aan de Luikerpoort naar de Maasrichterpoort. De kiezers hebben aan dien praat geen geloof gehecht en zij hebben groot gelijk gehad.

Na dat de geuzen geklopt zijn, hebben zij iets anders uitgevonden. De katholieken, zeggen zij, hebben de kiezers ongekocht, zij zijn de gansche nacht op de been geweest en men noemt huren waar men drie en vier honderd frank voor een stem gaf.

Wat wij weten dat is dat de katholieken 's nachts voor de kiezing gerust in hun bed geslapen hebben en dat er van hinnen kant geene roede diit is uitgegeven om eene stem te koop. Zij laten die middelen over aan de geuzerij.

Aan de anderen einde van dit laboratorium zat Fanchette op eenen stoel, voor een tafeltje, dat haer lijf insluitend schenen toe te behooren en met allerlei soort van tullwerk bedekt was. Zij werkte met groeten iever, en brak haren arbeid slechts nu en dan af, om hare van koude verstijfde singers aan het vuur te verwarmen. Haar tullmutsje was om dezelfde reden naast haar op de tafel gelegd, waarom de oude Robert zijn zwaarte frak had uitgetrokken, uit spaarzaamheid namelijk, en hare schoone oogen verluenzen zich slechts dan van haren arbeid, wanneer ongeduld, of eenge andere aandoening haren vader eenen hevigten kreet ontukte.

Hoor eens, Fanchette! er is, terwijl ik weg was, iemand hier geweest, zegde de oude man met eene hertsche stem, die hem eigen was, terwijl hij een lichte d'it gebroekten smeltkroez onderzocht; ik zeg u, er bespied mij iemand in stilte, en traecht zich van mijn geheim meester te maken.

Lieve vader, wie kan u zulk eene verdenking inhoezemen? vroeg het meisje al blozende op hare heurt.

Er is iemand hier geweest, herhaalde Robert, ik weet zeer wel, dat gij u voor geen prijs ter wereld zoudt verstonten mijn smeltkroezen aan te raken, en toch ben ik zeker, dat deze door den een of anderen nieuwsgierigen geopend is. Mijn kind, zeg mij, wie is hier geweest?

Fanchette bloosde nog sterker dan te voren.

Lieve vader ik verzeker u...

Lieg niet! sprak de grijsaard op een ernstigen toon. Ik zou misschien nog meer bewijzen van de tegenwoordigheid eens vreemdelings knaiven vinden.

Hij wierp een argwanenden blik rond, en plotseling snelde hij naar een geelen handschoen toe, die op de tafel was blijven liggen.

Aan wien behoort deze handschoen, meisje? vroeg hij met eene donderende stem.

Lieve vader, mij vermoedelijk, stamelde zijne dochter.

Als het weer eens kiezing wordt zullen de geuzen iets anders moeten vinden en daarmee zullen zij niet verlegen zijn, want om leugens uit te vinden daarin zijn zij baas.

De wet zegt dat de naamoproeping der kiezers te 9 uren 's morgens moet beginnen en de ministeriele officiëlen verweischen dat de voorzitter en leden der kiesbureelen zich een uur vroeger vereenigen om over te gaan tot de voorafgaande bezieningen, derwijze dat de naamoproeping om 9 uren kunne beginnen.

Mar het eerste bureel van het arrondissement Tongeren is veroorzaakt door den voorzitter van het tribunaal, een personage die veel ambras op zijn staart heeft maar die de wet niet schijnt te kennen en in alle geval zich weinig er schijnt aan te stoeten.

Vrelden dinsdag waren de kiezers van het eerste bureel op het bepaald uur vergaderd in de groot zaal van het stadhuus. Iedereen was op zijn post, maar geen voorzitter was te zien. Eene gansche uur gaat voorbij en geen kwestie van te beginnen.

De kiezers worden ongeduldig, de eene verheffen de stem, de andere stampen tegen den grond. Maar de wettige protestatie was niet van de goesting van M. Barthels. Rond van granschap kon hij van achter zijnen scherm te voorschijn en maakt aan de kiezers eenen hoop gekke ongeremde verwijtingen.

Ongeklukkig voor hem, vond meester Barthels dat iemand die hem wist te antwoorden. Hij kwam er kaal van af en kroop weer stillekesachter zijne planken in.

Heeft men nu nog ooit zulke kuren gehoord? Omdat het in tijden her president behield een uur te laat te komen, moeten 200 kiezers daar een lang staan wachten, en dan is het M. Barthels nog die de kiezers verwijtingen komt doen omdat zij ongeduldig worden.

En de mensch is voorzitter van het tribunaal van Tongeren!

De uitdeling der prijzen aan de overwinnaars in den internationalen wedstrijd van tooneelkundezal op de Concordia plaats hebben zondag 20 juli.

In de hospitalen van Marseille had men vroeger de beginnen uitgegaan, en in thumne plaats wereldlijke ziekenhuizen aangesteld, juist gelijk het Tongersch gezondheids raad aaraadt voor alle hospitalen die door beginnen bediend worden.

Maar vandaag is de cholera in Marseille uitgebroken; de wereldlijke ziekenhuizen hebben in groot gefal de vlucht genomen en men smeekt en bidt de beginnen van terug te komen.

Met eene engelachtige zelfopoffering keeren de religieuzen terug naar hunnen gevaarlijken post, om hunne vroegere volgers ter hulp te snellen. In Parijs ook smeekt men de religieuzen die men vroeger verjaagd had zich gereed te houden om in de parische hospitalen terug te komen zoodra de cholera er zal verschijnen.

De cholera zal eerder vermooid en uitgeput zijn dan de ijver van deze heldhaltige dochters.

Provinciale raad van Limburg.

In zijne zitting van den 10 juli is de provinciale raad van Limburg overgegaan tot de benoeming van drie leden der bestendige deputatie in vervanging der heeren Slegers, de Gorswarem en Wadellens.

De twee eerste zijn herkozen.

M. Stiels vervaangt M. Wadellens die niet meer verlangde herkozen te worden.

Lieg niet, zeg ik u! Ik moet het weten.

Fanchette wierp zich aan zijne voeten, en zegde verscherkt:

Vader, ik bid u, wees niet zoo boos op mij!

Na? vroeg de grijsaard vol angst.

Het was neef Paul.

Alijd die! zegde Robert, terwijl hij den handschoen verachtelijk op den grond wierp. Zeg mij, meisje, hoe kunt gij toch uwen neef in mijne afwezigheid en tegen mijn uitdrukkelijk verbod hier ontvangen?

Vader, gij vergeet, dat hij de vriend mijner jeugd is, nog uit den tijd, toen gij met een eene gemeenschappelijke zaak dreeft, en gij beide rijk waart. Paul bemint u nog altijd, vader, en zoo gij hem met tweemaal uit uwe tegenwoordigheid hadt verwezen...

En denkt gij, dat ik er geen reden voor gehad zou hebben, toen ik hem wergzond? riep de oude goudwerker hevig. Hem, de zoon van een man, die mij voor tot wilde laten doorgaan en voor dood verklaren? de zoon van een man, die dwaas genoeg was om mij met verachting af te wijzen, toen ik hem miljoenen voor eene kleinigheid aanbode? Denkt gij, meisje, dat dit geene redenen genoeg zijn, om noch mijnen broeder, noch de zijne ooit weder te zien? Moeten zij misschen komen, om door hinnen rijkdom met mijne behoefte den spot te drijven? Maar wanneer mij het groote plan gelukt, dat ik gevormd heb...

Lieve vader, zegde het meisje vol vuur. Paul is niet zoo hardvochtig als zijn vader. Had gij maar gezien hoe onze armoede hem trof!

Toen hij voor eenige dagen zag hoe eenvoudig ik gekleed ga, kwamen hem tranen in de oogen. Hij vroeg mij, of dan inderdaad alle onze middelen uitgeput waren, en bood mij toen...

Gij hebt toch zeker niets aangenomen? riep de grijsaard, met eene nieuwe uitbeisting van toorn.

Wordt vervolgd.

DE

DIAMANT MAKER

I.

In het Marais, een der engste, donkerste en morsigste straten van het quartier du Temple te Parys, ziet men nog heden ten dage een groot, leelijk, onregelmatig en bouwvallig huis. Het jaar der stichting op te geven is wel onnoedig, maar dat het toch zeer oud moet wezen, kan men niet zijnen vreemde bouwtrant en uit geheel zijn voorkomen terstond opmaken.

Het bendendhuis, dat uit eenige donkere en bedompte vertrekken bestaat, waaronder eene binnenkamer, die op eene morsige binnenplaats uitziet, was reeds sedert verscheidene jaren, voor de geringe som van slechts honderd franks, verhuurd, aan een bejaard, lanz, mager man, met een vaal gezicht en erbarmelijk voorkomen, die aan de wijven in de buurt reeds dikwijls stof tot gesprek had gegeven. Daar het huis intusschen noch portier noch portierster had, wist men ook niet anders omtrent monsieur Robert, zoo als men hem noemde; men had alleen gehoord, dat hij den broeder van een groot juwelier was, en zelfs geruimen tijd dit herop had uitgeoefd.

Tekens, wanneer Robert in zijn onderwetschen zwarten frak, dien hij zoowel 's winters als zomers droeg, over straat ging, om zijne zaken te bezorgen, waren zijn lang, uitgedroogd en altijd gefronsd gezicht, zijn kale kruin, die door een oude smerigen hoed slechts te nauweroord bedekt werd en zijne groote, steeds men wist niet